

гаше поради разстояніето, нито шумъ отъ говоръ или глъчка на живото население. Въ туй безмолвіе пълзеше по трѣвата гущерътъ и шурецътъ са подаваше, а пустыннoлюбиво едно птиче отъ време на време са чуваше и мълкваше. Тишината бѣше тамъ съвършенна, но не като пощната тишина; въздухътъ бѣ еще пълненъ отъ прохладата и живота на дени, едва насѣкомытъ поклащахъ трѣвата, а отвѣдъ рѣката бѣлото и игриво сренце ту кѣсаше листове отъ шубрихътъ, ту скокомъ слѣзваше при рѣката за да угаси жедата си.

Умысленъ стоеше Аппикидъ съ очи впити на водитѣ на Сарна, когато чу на близо леко кучешко лаянье и същовременно единъ гласъ който думаше, «Мълчи, мой пріятелю, мълчи, стѣпкытъ на пѣтника не могатъ да повредѣтъ господаря ти.»

Оглашенныйтъ позна гласа, и като си обърнѣ лицето видѣ таинственныя старецъ, когото срѣщаше въ събраніята на Назорянытъ.

Старецътъ бѣ сѣднѣлъ на единъ голѣмъ камъкъ покритъ отъ мъхъ; до него лежеше жезъла и торбичката му а предъ краката му клекнало едно малко кученце съ дълги космы, другаръ на странни и опасни пѣтуванія.

Видѣтъ на почтеныя старецъ подѣйствува цѣлбно на смутеныя духъ на оглашенный, който като пристѣпи попроси благословеніе му, и сѣднѣ близо до него.

— Гледамъ та събранъ на пѣтъ, отче мой, защо ны оставяшь?

— Чедо, отговори старецътъ, малко дни животъ еще ми оставятъ на земята, и сѣкій день намаляватъ; докато не сѣ са еще излизали сичкытъ обихождатъ отъ мѣсто на мѣсто да утѣшаватъ събранытъ во името то Господне и имъ възвѣстяватъ славата на сына на Вышній, която са откри на мене меншія неговъ служителъ.

— Казахъ ми че ты си видѣлъ лицето на Спасителя.

— Да, неговото лице ма въздигна отъ смъртъта; Знай, младый учениче на истинната Вѣра, че азъ съмъ сѣднѣлъ за когото са поменува въ Дѣяніята Апостолскы. Въ най прелестната Израилка страна живѣеше една довица смиренна духомъ и притиснѣта отъ голѣма скърбъ; отъ връхътъ който я привързахъ на живота бѣше ѝ останѣла само едно чедо което обичаше съ меланхолическа страсть, защото въ него гледаше образа на умрѣлытъ му братъ. Но и туй чедо ѝ умрѣ, и са строши жезъла, който служаше за подпорка на довицата и са исчерпа маслото на свѣтильника ѝ. Понесли бѣхъ вече мртвеца на носило и погребалното шествіе бѣ стигнало до градскыѣ врата когато рыданіята мълкнахъ, защото минаваше отъ тамъ Сынътъ Божій. И сама майката присипи себи си за да си спре слѣ-